

Историята като функция на географията

Президентът броеше звездите на флага. Не че се безпокоеше дали някоя не се е изгубила, но това му беше останало като спомен от вълшебната му Баба и когато му се искаше да скочи обратно в реката на времето, той разперваше знамето и почваше „Едно, две, три...“. Номерът винаги минаваше – докато стигнеше до последната, Караконджулчо вече беше отворил кутията с бисквитките и беше сложил три на чинийката, която там и си стоеше, в тенекиената форма.

- А пралине, поне едно? – мечтателно попита високият мъж.
- Толкова ли е зле работата? – участливо попита таласъмчето и отвори друга, по-малка кутийка. – Колко зле?
- Ами като за два трюфела и един портокалов пълнеж с бадемче отгоре.
- Преговорите нещо са се закучили, - Караконджулчо поклати глава.
- При това здраво – всеки си е довел историците и са се хванали гуша за гуша! На този това му била бащиния, на другия му била обещана, третият си спомнял как като дете там газил свежо сено, глупости говори, миналата година се измъкна с номера, че има сenna хрема, какво сено го газило него! Всеки се е вкопчил в по една карта и си набиват канчетата един на друг с тях. Не им били същите картите. Ами не са. И не могат да бъдат, щото са от различно време. Една година едните били се плацикали на три морета. Да, ама след сто години другите се били плацикали на две от тях. После третите не си давали плажа на четвъртите, щото те били дошли по-късно и пили вода от тяхното езеро и си играли с техните играчки. Ами откъде са дошли, аланкоолу, нали вие сте били там тогава, значи са си ваши. Тогава ревват четвъртите, щото те били там преди това, ама не им били викали така тогава. Вероятно са се формирали направо от амебите.
- Не се ли опита да го обясни някой това?
- Опитих се, само дето не ме биха. Казах им, че това тяхното е като да се карат кой къде си бил проснал хавлията на плажа отпреди три години. Има място за всички, сега в момента – лежете си кротко, печете се, плувайте си, чистете си заедно плажа! Не, като скокнаха, не можели да забравят историята. Добре, нека си я помнят, ама защо никой не ще да чуе за географията! Аз съм бил взимал страна. Да бе, вземам, на географите. Те настоява, че повече площ никога не е имало и няма начин да се увеличи, освен ако Господ не слезе. А Той не бърза. Значи, всички си посъбират месалчетата, понамотават чергичките и се учат да живеят заедно. Абе вие, митичните същества, как се оправяте?
- Горе долу по същия начин. Само дето не се караме толкова. Внимаваме да не си пречим при подялбата на вярващите в нас, не по географски, а по временен признак. Значи, имаш си твой човек, който в понеделник сутрин почита арамеевата чорба, защото е прекалил с възлиянията към Бакхус в неделя вечер. А това е било, щото в събота е била Задушница и той отишъл да прелее на гробищата и го гепнала онази тъга, която идва като четеш в петък вечер Франсоаз Саган или Киркегор. После във вторник тичате и ти и той като таласъми, в смисъл той тича като таласъм, а ти тичаш да му помагаш, така и в сряда, в четвъртък идва някоя муза, дето възпява я гибелен гняв, щото ти се е скапал компютъра, или идването на

тъщата, като не знаеш кое е по-страшно, и така, гледаме да не си пречим разните вярвания. Е, и при нас има завист, особено като на Свети Илия три дни диван чапраз му седят, огън не палят, или на шарката като и пекат медена питка, но то колелото се върти, днес един, утре друг, да не си помислиш, че Свети Валентин сам си изяжда всичкия шоколад, дето го готвят за неговия ден! Виж какво, я си вземи още едно трюфелче, че май ще имаш нужда от енергия!

- Защо така мислиш? – попита Президентът. Караконджулчо не продума, но тъничката му ръчица се протегна към френския прозорец. През него се виждаше как Бенемот се носи през Розовата Градина, а след него се носеха главите на всичките делегации, заедно размахвайки разни тежки неща, пригодни за хвърляне. Те явно бяха оставили за момента различните си мнения и дружно напредваха, следвани от съветници и преводачи в строго съответствие с протоколната значимост.
- Такава е съдбата на обединителите, мира не им дават! Ти по-добре отвори вратата, а аз отивам да гушна орела! – Караконджулчо размаха ципестите си крилца и се залепи за тавана, почти точно изобразявайки копие на държавния символ. Ако се съдеше по следите от малки остри ноктенца край величавата птица, Бенемот често се вживяваше в ролята на посредник при спорове. Президентът въздъхна, натисна ръчката на вратата и отскочи тренирано, което потвърждаваше теорията за трудното съчетание на историята и географията...